

Anul premergător Colocviului regizorilor de la Birlad fusese încărcat, febril, plin de emoții, pentru toți directorii noștri de scenă. Condițiile de participare se măsuraseră de la ediție la ediție și ajunseseră aproape insurmontabile la această ediție jubiliară, a douăzeci și cincea. Ca să aveți o idee, respectuos vă informez că, numai pentru a se număra printre invitați (nu și printre participanții la concursul cu premii!), fiecare regizor trebuia să facă dovada punerii în scenă a cinci spectacole cu piese românești. Trei

dintre regizori. Restul au pornit o goană nebună după obținerea vreunui locșor prin O.J.T. sau la particulari.

Zilele colocviului au fost zile fierbinți. Satul colocvial forțotea vesel, invitații schimbau primele impresii, îndreptindu-se spre debarcader, de unde acvoplanele, zburind pe oglinda fluviului local, îi purtau către sălile teatrului unde aveau să vadă, vreme de opt zile, patruzeci de spectacole. Cum unele trupe nu se putuseră deplasa, sala de proiecții a teatrului oferea condiții oarecum optime de vizionare a

seau extrase din cronici, foarte căutate de spectatori. Ele (răspunsurile la întrebările din plicuri) constituiau baza discuțiilor care umpleau diminețile colocviului. Discuțiile se purtau, conform unei recente tradiții, pe aleile vastului parc împrejmuit al teatrului, după un ritual împrumutat de la vechii greci, mult perfecționat, însă. Astfel, fiecare regizor participant la concurs avea repartizată o alee: „aleea Cătălina Buzoianu“, „aleea Radu Boroianu“, „aleea Nicoleta Toia“, și tot așa. În zori, regizorii-peripateticieni își așteptau discipolii la capătul aleilor, porneau grupuri-grupuri, sorbind sucuri răcoare din fructe de pădure și dezbătând aprins problemele lor. Juriul și gazetarii erau singurii care puteau trece de la o alee la alta, altfel spus, de la o secțiune a colocviului la alta. Cei care voiau să aibă o imagine de ansamblu se instalau, confortabil, în sălile teatrului și urmăreau emisiunile neinterupte ale televiziunii cu circuit închis. Au stîrnit o rădă deosebită discuțiile de pe „aleea Alexa Visarion“, pe tema teatrului neînnovăției, și de pe „aleea Aureliu Manea“, pe tema necivilității coloanei sonore în spectacolul contemporan.

Regizorii fără alei și-au croit poteci proprii, la capătul cărora ademeneau, cu zaharicale, adepții.

Juriul (din care am făcut și eu parte, pe merite de vîrstă) a dezbătut trei zile în șir pînă să ajungă la concluzii definitive. În ultima zi a dezbaterilor, eu am absentat, fiind internat de urgență în spital, ca urmare a unei crize diabetice provocată de consumul abuziv de dulciuri și nectaruri. Așa că premiile le-am aflat din presă, sau de la televizor, nu sint sigur, și, drept să spun, nu le mai țin minte așa de bine.

Semnal

VIRGIL MUNTEANU

Colloquy-fiction

în față, două în străinătate. Insuccesele nu se luau în considerație. La care se adăugau, de bună seamă, obligatoriul film artistic de lung metraj și spectacolul de teatru pe platou la unul dintre posturile noastre de televiziune. Asta, se înțelege, strict în limitele anului premergător colocviului. Cu unul care am făcut parte, pe merite de vîrstă, din comisia de selecție a invitațiilor, vă pot spune că nu ne-a fost deloc ușor. Comisia a lucrat vreme de o lună „cum clave“, vizionînd zilnic cincisprezece-douăzeci de videocasete cu spectacole din țară și din cele mai îndepărtate colțuri ale lumii. Firește, nu au lipsit contestațiile, care ne-au dat multă bătaie de cap. Pînă la urmă, au fost admiși în calitate de invitați, deci cu dreptul de a sta și lua masa la satul colocvial (așezămînt alcătuit după modelul și regulamentele satelor olimpice) și de a participa la lucrările colocviului, aproximativ 80%

filmelor în relief realizate după spectacolele acestor trupe. Așa a fost cazul cu Un pahar de sifon, piesă clasică, montată de Dragoș Galgoțiu pe creasta vulcanului Fuji. Invitații, adică, regizorii, dar și actorii, directorii teatrelor și ai studiourilor de radioteleviziune, ziariștii, printre care, se înțelege, toți redactorii revistelor „Teatrul“, „Rampa“, „Cortina“, „Gong“ și „Spectator“, umpleau pînă la refuz sala principală, de cinci mii de locuri. Spectacolele începeau la trei după-amiaza și țineau pînă spre miezul nopții. După fiecare spectacol, regizorul trebuia să aleagă, dintr-o urnă, cinci plicuri, din mulțimea de plicuri cu întrebări adresate de invitați. Răspunsurile puteau fi citite în „Revista colocviului“, nu mai tirziu decît a doua zi și nu mai mari de douăzeci și cinci de rînduri. Fără fotografie. Fotografii se difuzau separat, la standuri speciale, odată cu videocasetele spectacolelor și cu o mapă în care doritorii gă-